

Nasi Mistrzowie/Our Masters

Frei Otto (1925–2015). Laur i śmierć

Frei Otto (1925–2015). Laurels and Death

Zmarł Frei Otto, architekt, a zarazem konstruktor – jeden z najbardziej oryginalnych w swoich koncepcjach przekryć namiotowych twórców architektury XX w. Jego śmierć zbiegła się z przyznaniem mu prestiżowej Nagrody Pritzкера. Ta niezwykła osobowość – o niecodziennym imieniu Frei, wybranym mu przez matkę – widząca swe lekkie budowle w symbiozie z przyrodą i szeroko otwarta w tym aspekcie dla dobra sprawy na współpracę z innymi – w tym również z Polską – zasługuje na przypomnienie.

Frei Paul Otto urodził się 31.05.1925 r. w Siegmar (dziś wchłonięty przez Chemnitz) w Niemczech. Pochodził z rodziny, w której zarówno ojciec, jak i dziadek uprawiali rzeźbę artystyczną i w ich pracowniach mały Frei spędzał wiele czasu. Jego zainteresowania szły jednak też w kierunku opanowania powietrznej przestrzeni, latania na szybowcu i związanego z tym modelarstwa. Niewątpliwie z tego powodu w roku 1943, po skończeniu nauki w szkole średniej, nie mogąc kontynuować edukacji na wybranych studiach architektonicznych, znalazł się jako pilot – trwała przecież wojna – w niemieckiej Luftwaffe. Nie miał już zresztą większych szans na aktywne w niej działanie. W ostatnich jej tygodniach, w okolicach Norymbergi dostał się do niewoli i trafił do obozu we Francji (koło Chartres). Tam też należy szukać – w warunkach powojennych zniszczeń i potrzeb budowy choćby prowizorycznego schronienia – jego pierwszych refleksji nad dostosowaniem do tego lekkim i łatwym do realizacji budownictwem. Właściwe studia architektury podjął jednak dopiero w Berlinie na Uniwersytecie Technicznym. Ukończył je w roku 1948. Zdecydowanie ukierunkowany w swych zainteresowaniach na typ lekkiej architektury, związanej często z wzorcami zaczerpniętymi z przyrody, wyjechał w roku 1950 w ramach przyznanego mu stypendium do USA, gdzie w kontakcie z czołowymi architektami tego kraju, w tym również niemieckimi przedwojennymi uciekinierami przed nazizmem, uzyskał

Frei Otto has passed away. He was an architect as well as a constructor – one of the most original architects and structural engineers of the 20th century famous for his membrane structures. His death coincided with honoring him with the prestigious Pritzker Prize. We will remember him because he was a special person – with a special name Frei chosen by his mother – who designed his lightweight structures in symbiosis with nature and was wide open in this respect to cooperation with others – also in Poland.

Frei Paul Otto was born on May 31, 1925 in Siegmar (today it is in Chemnitz) in Germany. Both his father and his grandfather were artistic sculptors and young Frei spent a lot of time in their workshops. He was, however, more interested in conquering space in the air, flying gliders, and building plane models. Undoubtedly, because of that in 1943, after graduating from secondary school and because he could not continue education and study architecture, he was drafted as a pilot – there was war after all – in the German Luftwaffe. He could not, however, make a career there and at the end of the war he was caught near Nuremberg and interned in a POW camp in France (near Chartres). This is where – among post-war ruins and because there was a great demand to build at least some temporary shelters – he first began experimenting with light and easy to build structures. In fact he began his architecture studies later in Berlin at the Technical University. He graduated in 1948. With his interests closely focused on light architecture often connected with nature patterns, he was awarded in 1950 a scholarship and went to the USA where he met some key American architects as well as pre-war German refugees from Nazism and learned about their achievements. He told me that he was also going to visit Maciej Nowicki about his innovative design of the roof for the hall in Raleigh NC but after landing in New York he learned that the Polish architect had died in a plane crash on his

Il. 1. Instytut Lekkich Poziomych Przekryć na Uniwersytecie w Stuttgarcie. Wnętrze (fot. T. Barucki)

Fig. 1. Institute for Lightweight Structures at the University of Stuttgart. Interior (photo by T. Barucki)

Il. 2. Pawilon niemiecki na wystawie EXPO w Montrealu (1967) (fot. T. Barucki)

Fig. 2. German pavilion for EXPO 67 in Montreal (photo by T. Barucki)

wiedzę o ich osiągnięciach. Jak mi powiedział, zamierzał tak że odwiedzić Macieja Nowickiego, ze względu na jego nowatorski projekt przekrycia hali w Raleigh NC, ale po wylądowaniu w Nowym Jorku dowiedział się, że polski architekt dzień wcześniej zginął w katastrofie lotniczej w drodze z Indii. Czas w USA Frei Otto wykorzystał również na dodatkowe studia, np. w Washington University w St. Louis (Missouri) i University of Virginia w Charlottesville (Virginia), gdzie poszerzył swą wiedzę o socjologię i rozwój miast. Po powrocie do Niemiec w roku 1952 założył w Berlinie własną pracownię i w 1954 r. na tamtejszym Uniwersytecie Technicznym za pracę „Dach wiszący. Kształt i konstrukcja” uzyskał stopień doktora. Rozprawa ta wydana została też jako książka (*Das hängende Dach*, Bauweltverlag, Berlin 1954) i przetłumaczona niebawem na język hiszpański, rosyjski i... polski (tłum. Stanisław Janicki, Arkady, Warszawa 1959). W tym miejscu wypada dodać, że obszerne opracowanie jego przemysłów ukazało się później w USA pt. *Tensile structures – design, structure and calculation of buildings of cables, nets and membranes* (MIT Press 1973). Szersze zainteresowanie propozycjami jego namiotowej architektury wywołują zrealizowane przez niego pawilony na Wystawie Ogrodowej w Kassel (1955) i Kolonii-Tanzbrunnen (1957), co pozwoliło mu na założenie w roku 1958 w Berlinie-Zehlendorf własnego instytutu badawczego. Działalność ta wsparta została niebawem w sposób zasadniczy przez państwo, które umożliwiło utworzenie w roku 1964 przy Uniwersytecie w Stuttgarcie instytutu pod nazwą *Institut für leichte Flächentragwerke IL* (Instytut Lekkich Poziomych Przekryć). Jednostką tą Frei Otto kierował – już jako profesor tego uniwersytetu – aż do roku 1991, to jest do chwili przejścia na emeryturę. Jej powołanie do życia wiązało się z przewidywanym do opracowania tam nowatorskim projektem niemieckiego pawilonu na zbliżającą się wystawę EXPO w Montrealu, a siedziba instytutu stała się dla niego pierwszą próbą konstrukcją. W rezultacie powstał on tam rzeczywiście w postaci gigantycznego namiotu (1967, wsp. Rolf Gutbrod, Fritz Leonhardt), wzbudzającego zainteresowanie całego profesjonalnego świata. Tam też – parę lat później – opracowane zostało podobnie intrygujące przekrycie

way back from India a day earlier. While in the USA, Frei Otto also studied, e.g. at the Washington University in St. Louis (Missouri) and the University of Virginia in Charlottesville (Virginia) where he extended his knowledge to include sociology and urban development. In 1952, after his return to Germany, he began his own practice in Berlin and in 1954 at the Technical University he earned a doctorate for “The Suspended Roof, Form and Structure”. That dissertation was also published as a book (*Das hängende Dach*, Bauweltverlag, Berlin 1954) and soon translated into Spanish, Russian and... Polish (transl. Stanisław Janicki, Arkady, Warszawa 1959). It should be noted now that a large presentation of his ideas was published later in the USA: *Tensile structures – design, structure and calculation of buildings of cables, nets and membranes* (MIT Press 1973). His tent structures designed for the pavilion at the Federal Garden Exhibition in Kassel (1955) and Cologne-Tanzbrunnen (1957) brought him his first significant attention, which enabled him in 1958 to found his own research institute in Berlin-Zehlendorf. His operations were soon strongly supported by the state, which enabled him in 1964 to establish the Institute for Lightweight Structures (*Institut für leichte Flächentragwerke IL*) at the University of Stuttgart. Frei Otto was director of that institute – already as professor at the university – until 1991 that is until he retired. Its foundation was connected with the design of an innovative German pavilion for EXPO 67 in Montreal, and it was actually built there as a gigantic tent (1967, with Rolf Gutbrod, Fritz Leonhardt), attracting the attention of the whole professional world. This is where – a few years later – the roof of the Olympic Stadium in Munich was designed (1972, with Günther Behnisch, Fritz Leonhardt) Presenting just those two famous projects by Frei Otto unfairly narrows his works to what is called “tent architecture”, whereas his interests were much wider and important for the development of architecture and maybe even for the world because he postulated a complete symbiosis between what is built by man and nature. In 1984, the architect organized, in cooperation with four biggest German universities, an interdisciplinary project

Il. 3. Stadion Olimpijski w Monachium. Dach (1972)
(fot. T. Barucki)

Fig. 3. The roof of the Olympic Stadium in Munich (1972)
(photo by T. Barucki)

Il. 4. Hala wystawowa w Mannheim. Wnętrze (1978)
(fot. T. Barucki)

Fig. 4. Exhibition hall in Mannheim. Interior (1978)
(photo by T. Barucki)

Stadionu Olimpijskiego w Monachium (1972, wsp. Günther Behnisch, Fritz Leonhardt). Podając tu te dwa tak znane projekty Freia Otta zawęża się niebezpiecznie jego twórczość do pojęcia „architektury namiotowej”, gdy tymczasem jego zainteresowania były znacznie szersze i istotne dla rozwoju architektury, a może i świata, gdyż postulowały pełną symbiozę tego, co buduje człowiek, z naturą. W tym duchu architekt zorganizował w roku 1984 przy udziale czterech największych uniwersytetów niemieckich interdyscyplinarny projekt „Naturalne konstrukcje” (ukończony w roku 1995). Wzięło w nim udział wielu specjalistów z różnych dziedzin związanych ze środowiskiem, w którym żyje człowiek. Równocześnie akcja ta poszerzona została do skali międzynarodowej w sympozjum pt. „Człowiek i przestrzeń” zorganizowanym na Technicznym Uniwersytecie w Wiedniu w roku 1984. Swe poglądy na ten temat utrwalił on też w książce *Biologie und Bauen (Biologia i budowanie)* (1972 i 1973). W podobnym duchu utrzymane jest też jego credo, które napisał do mej książki *Architekci świata o architekturze*, kiedy odwiedziłem go w końcu lat 70. w Stuttgarcie.

Frei Otto eksperymentował z różnym budulcem, sięgając często wprost do przyrody, wykorzystując np. bambus czy wzorując się na kształcie bańki mydlanej bądź doświadczeniach pająka. Traktował nawet powietrze jako budulec w konstrukcjach nadmuchiwanych. Godne podkreślenia jest też to, że projektowanie jego rewelacyjnych obiektów rozpoczynało się nie od obliczeń – co z czasem przejęły zresztą komputery – ale od wykonania modelu. Cienkie druciki szkieletu i napięta na nich błonka mydlin ograniczały do minimum użyty materiał i kształtowały jednoznacznie poszukiwaną formę. Rezultaty takich działań, jak np. ptaszarnia w ogrodzie zoologicznym w Monachium (1980), szokują wręcz swoim „nieistnieniem”, czy też – jak można to ująć – idealną integracją z otaczającą przyrodą. W osobowości Freia Otta charakterystyczną i niezmiernie cenną cechą była jego otwartość na współpracę z innymi specjalistami, też zainteresowanymi środowiskiem życia człowieka, oraz z kolegami architektami, zapraszany przez niego często do współdziałania. W rezultacie jego biografowie mają pewien kłopot z prezentacją wyłącznie jego au-

“Natural Constructions” (completed in 1995). Many specialists in different fields connected with the human environment participated in it. Furthermore, this project was extended internationally at the symposium titled “Man and Space” organized at the Technical University of Vienna in 1984. He presented his ideas on that subject also in a book *Biologie und Bauen (Biology and Building)* (1972 and 1973). Similar ideas are presented in the creed that he wrote for my book *Architekci świata o architekturze (World Architects about Architecture)* when I visited him at the end of the 1970s in Stuttgart.

Frei Otto experimented with different building materials, often taken straight from nature, such as bamboo, soap bubbles or a spider web. He even treated the air as a building material in inflatable structures. It should be also noted that designing his great objects began not with calculations – which were in time taken over by computers anyway – but with making a model. The skeleton made of thin pieces of wire and a soap bubble membrane stretched on it limited the material to be used to a minimum and gave specific shape to the final form. The results of such operations, including the aviary at the zoological garden in Munich (1980) are indeed shocking with their “absence” or – it could be said – perfect integration with the surrounding nature. One of the characteristics and especially noble traits of Frei Otto’s personality was his openness to cooperation with other specialists, including those interested in the human living environment as well as other architects often invited by him to work together. As a result, his biographers find it somewhat difficult to present his very own individual projects, stressing at the same time, when describing them, his creativity and the role in proposing new ways of development in architecture. In this respect, it should be added that as the number of orders for objects in his type of architecture grew a design studio was founded around 1980 in Warmbronn near Stuttgart where – together with his colleague architects, such as his student Mahmoud Bodo Rasch – he created many projects for the world of Islam in the Middle East countries. The following should be mentioned due to their scale and significance: the sports hall in Jeddah (1975–1980, with Rolf Gutbrod), the Diplomatic Club

Il. 5. Wręczenie medalu IASS im. E. Torroja Freiowi Otto w Warbrunn (2014) (fot. P. Ogielski)

Fig. 5. Presentation of the E. Torroja medal to Frei Otto in Warbrunn (2014) (photo by P. Ogielski)

torskich projektów, podkreślając zarazem przy każdym z nich jego inwencję i rolę w proponowaniu nowych dróg rozwoju architektury. Na tym tle warto dodać, że wraz ze wzrostem zamówień na obiekty w jego typie architektury powstała około roku 1980 w okolicy Stuttgartu pracownia projektowa w Warmbronn, w której – właśnie we współpracy z kolegami architektami, m.in. z uczniem Mahmoudem Bodo Raschem – stworzył wiele projektów dla świata islamu w krajach Środkowego Wschodu. Z racji skali i znaczenia wymienić można tu halę sportową w Jeddah (1975–1980, wsp. Rolf Gutbrod), Klub Dyplomatyczny w Rijadzie (1980, wsp. Buro Happold) oraz pałac Tuwaiq w Rijadzie (1981–1985, wsp. Buro Happold, Omrania), wszystkie w Arabii Saudyjskiej, a także papierową konstrukcję japońskiego pawilonu na Światową Wystawę EXPO w Hanowerze (2000, wsp. Buro Happold i Shigeru Ban). Do rozprzestrzenienia się jego poglądów i twórczości przyczyniła się też poważnie wystawa zorganizowana w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Nowym Jorku (1971), wędrująca następnie przez kolejne kraje Europy, Azji i Australię (1975–1977), oraz wystawa przygotowana przez Instytut Kontaktów Międzynarodowych w Stuttgarcie „Naturalne konstrukcje” (1972), eksponowana następnie aż w 80 krajach. W Polsce po politycznej „odwilży” w roku 1956 staraliśmy się odzyskać w świadomości architektonicznej ukrywany przed nami świat Zachodu, zapraszając wybitnych jego przedstawicieli z wykładami oraz organizując ich wystawy. Oprócz Oscara Niemeyera i Kenzo Tange jednym z gości był też Frei Otto. Jego bardzo obszerna i inte-

in Riyadh (1980, with Buro Happold), and the Tuwaiq Palace in Riyadh (1981–1985, with Buro Happold, Omrania), all of them in Saudi Arabia as well as the paper structure of the Japanese pavilion for the 2000 Hannover EXPO (2000, with Buro Happold and Shigeru Ban). His ideas and works became much more popular after the exhibition organized at the Museum of Modern Art in New York (1971) which later travelled to other venues in Europe, Asia, and Australia (1975–1977) as well as the exhibition prepared by the Institute of International Relations in Stuttgart “Natural Constructions” (1972) that was later shown in as many as 80 countries. During the political thaw in Poland in 1956, we tried to rediscover in our architectural minds the Western world that had been hidden from us by inviting its eminent representatives with lectures and by organizing their exhibitions. Apart from Oscar Niemeyer or Kenzo Tange the guests included also Frei Otto. On Oct. 6, 1975, a very large and interesting exhibition dedicated to Frei Otto was opened in the SARP Pavilion in Warsaw in the presence of the ambassador of the Federal Republic of Germany and other officials, and Frei Otto himself gave a lecture to the students at the Faculty of Architecture at the Technical University in Warsaw.

The achievements of that architect were appreciated by the world, which is evident by the number of various awards and distinctions he received, e.g.: Auguste Perret Prize in 1967, Berliner Kunstpreis für Baukunst (Berlin 1967), Honorary Membership of The American Institute of Architects (1968), Thomas Jefferson Founda-

resująca wystawa została otwarta w Pawilonie SARP w Warszawie 6.10.1975 r. w obecności ambasadora RFN i innych oficjalnych gości, a sam Frei Otto miał ponadto wykład dla studentów na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

Osiągnięcia tego architekta zostały przez świat docenione, o czym mówią kolejno uzyskane – różnej skali i charakteru – nagrody i odznaczenia, jak np. Nagroda Auguste’a Perreta w 1967, Nagroda za Sztukę w zakresie architektury (Berlin 1967), Honorowe Członkostwo AIA (1968), Medal Thomasa Jeffersona Uniwersytetu Virginia (1974), Nagroda Agi Khana za architekturę (centrum konferencyjne Mekka, 1980), Wielka Nagroda Związku Architektów Niemieckich (niem. Große BDA Preis, BDA – Bund Deutscher Architekten), doktorat *honoris causa* Uniwersytetu w Essen (1980), doktorat *honoris causa* Uniwersytetu w Bath (1980), Nagroda Honda za architekturę (1990), Medal Akademii Architektury w Paryżu (1982), Nagroda Agi Khana za architekturę (Klub Dyplomatyczny w Rijadzie) (1998), Medal Kraju Badenii Wirtembergii (2000), honorowe obywatelstwo miasta Leonberg (2000), Nadzwyczajna Nagroda VII Międzynarodowego Biennale Architektury za Dzieło Życia (2000), Złoty Medal RIBA (Royal Institute of British Architects) (2005), doktorat *honoris causa* uniwersytetu w Monachium (2005), Federalny Krzyż Zasługi 1 Klasy (2006), Praemium Imperiale (Japonia) (2006), doktorat honorowy uniwersytetu w Innsbrucku (2007), Nagroda Große Nike BDA za architekturę Parku Olimpijskiego w Monachium (2013), Medal Eduardo Torroja (IASS, Wrocław) (2013), Nagroda Pritzкера (2015). Dla nas, Polaków, szczególnie miłe w tym wykazie jest przyznanie Freiowi Otto medalu „Eduardo Torroja” – najwyższego odznaczenia międzynarodowej organizacji IASS (International Association for Shell and Space Structures) – na Sympozjum IASS we Wrocławiu w roku 2013. Niestety stan zdrowia architekta uniemożliwił mu przyjazd do naszego kraju i osobiste odebranie wyróżnienia, ale decyzja jego przyznania Freiowi Otto, ogłoszona przez prezydenta IASS prof. René Motro, przyjęta została przez uczestników sympozjum owacją. Sam medal wręczony został nieco później przez Przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego tego Sympozjum Profesora Romualda Tarczewskiego, który udał się w tym celu do Warmbronn. Wręczenie medalu – sprawiające Laureatowi wyraźną przyjemność – stało się też okazją do jego polskich refleksji, wspominających ciepło tłumaczenie jego książki, wystawę w SARP-ie, jak i oglądanie na Wawelu (ponieważ robiliśmy to wówczas wspólnie, było to i dla mnie bardzo miłe) zdobytego pod Wiedniem namiotu sułtana.

U honorowanie go najwyższą architektoniczną nagrodą, jaką jest Nagroda Pritzкера, zbiegło się z jego śmiercią. Zmarł w Warmbronn 9.03.2015 r. Oficjalne przyznanie tego wyróżnienia nastąpić miało w końcu marca, ale w związku ze stanem zdrowia Laureata przyspieszono je, a sam Frei Otto zawiadomiony został o tym wcześniej telefonicznie. „Zdobywanie nagród nie jest celem mego życia – oznajmił. – Staralem się pomóc biednym ludziom – ale cóż mam powiedzieć teraz – jestem bardzo szczęśliwy”.

tion Medals, awarded by the University of Virginia and Thomas Jefferson Foundation (1974), Aga Khan Award for Architecture (Mecca) in 1980, BDA Grand Award (ger. Große BDA Preis, BDA – Bund Deutscher Architekten), Honda Prize for Ecotechnology (1990), Medaille de la recherche et de la technique de l’Académie d’Architecture, Paris (1982), Award of Aga Khan for architecture (Diplomatic Club in Riyadh, 1998), medal of the Baden Württemberg Land (2000), Honorary Citizenship of Leonberg city (2000), Highest Award of the 7th International Biennial of Architecture for his Lifework (2000), Honoris causa doctor’s degree of the University in Innsbruck, Royal Gold Medal of the Royal Institute of British Architects (RIBA) (2005), World Culture Prize in Memory of His Imperial Highness Prince Takamatsu (2006), Grand Nike (ger. Große Nike, BDA) in 2013, Torroja Medal in 2013, Pritzker Architecture Prize in 2015. We are especially happy in Poland because the numerous accolades include the Eduardo Torroja Medal – the highest distinction awarded by the international organization IASS (International Association for Shell and Space Structures) – presented to Frei Otto at the IASS 2013 Symposium in Wrocław. Unfortunately, due to the architect’s health problems he could not come to Poland and receive the medal personally, however, the decision to present Frei Otto with the medal, announced by Professor René Motro, President of IASS, received a huge ovation of the participants in the symposium. The medal itself was presented a little later in Warmbronn by Professor Romuald Tarczewski, President of the Organization Committee of the Symposium. The presentation of the medal – with which Frei Otto was truly happy – was also an opportunity for him to warmly recall the memories from Poland, from the translation of his book into Polish, the exhibition at SARP as well as visiting Wawel Castle (which we did together and it was fun for me too) to see the sultan’s tent captured at Vienna.

Honoring him with the greatest award in architecture, that is the Pritzker Prize, coincided with his death. He died in Warmbronn on March 9, 2015. The official presentation with the prize was scheduled at the end of March but because of his health Frei Otto was informed of the decision to award him with the prize earlier on the phone. “Winning awards is not the purpose of my life – he said. – I was trying to help poor people – but what can I say now – I am very happy”.

Tadeusz Barucki

Translated by
Tadeusz Szalamacha

Streszczenie

Największe uhonorowanie działalności Freia Otta w postaci nagrody Pritzkera zbiegło się z jego śmiercią w roku 2015. Jego specyficzna twórczość znana głównie z konstrukcji namiotowych (pawilon niemiecki na EXPO w Montrealu) obejmuje znacznie szerszy zakres rozwiązań konstrukcyjnych czerpanych często ze wzorów przyrody. W tym właśnie zakresie – stosunkowo mniej znanym – Frei Otto uruchomił międzynarodową inicjatywę rokującą zachowanie wartości środowiska naturalnego w rozwijającym się intensywnie świecie. Dla zawodowego środowiska polskiego ważny jest jego pełen sympatii stosunek i zaoferowanie nam w trudnych czasach izolacji od świata zachodniego swoich doświadczeń – w postaci eksponowanej w Warszawie wystawy swej twórczości, połączonej z wykładem na Wydziale Architektury, jak również udostępnienia książki *Dachy wiszące*. Swoistym zrzędzeniem losu – w aspekcie kontaktów z Polską – było to, że jedną z ostatnich swych nagród Frei Otto otrzymał właśnie w naszym kraju, we Wrocławiu, na Międzynarodowym Sympozjum IASS w roku 2013. W niniejszym artykule przedstawiono sylwetkę tego wybitnego architekta oraz najbardziej charakterystyczne jego obiekty, jak wnętrze Instytutu w Stuttgarcie, będące prototypem planowanego pawilonu niemieckiego na EXPO w Montrealu, tenże pawilon, stadion olimpijski w Monachium, a także wnętrze hali wystawowej w Mannheim.

Słowa kluczowe: przekrycia namiotowe, dachy wiszące, biologia i budowlę, architektura organiczna, nagroda im. Eduardo Torroja, Frei Otto

Abstract

The greatest honor for Frei Otto's activity in the form of the Pritzker award coincided with his death in 2015. His specific creativeness mainly known from his pavilion constructions (German Pavilion at the EXPO in Montreal) embraces a much larger range of constructive solutions often based on examples from nature. Precisely in this range – relatively less known – Frei Otto initiated an international enterprise presaging the values of preservation of the natural environment in the intensely developing world. For the professional Polish environment very important is his relationship full of sympathy and his offering us, in the difficult times of isolation from the Western world, his experiences – in the form of a display, in Warsaw, of his creations, combined with a lecture at the Faculty of Architecture, and also making accessible his book *Das hängende Dach (The Suspended Roofs)*. A specific decree of fate – in the aspect of relations with Poland – was the fact that one of his latest awards Otto Frei received precisely in our country, in Wrocław, at the International Symposium IASS in 2013. This article presents the character of this eminent architect, his most distinctive objects, such as the interior of the Institute in Stuttgart, being the prototype of the planned German pavilion at the EXPO in Montreal, the pavilion itself, the Olympian Stadium in Munich, and also the interior of the Exhibition Hall in Mannheim.

Key words: tent structures, hanging roofs, biology and buildings, organic architecture, The Eduardo Torroja award, Frei Otto